
Jesika – Vykoupená naděje

Jesiku slova přítelkyně tolik zmátla, že chvíli nevěděla, co na to říct. „Já... Já nechci popírat, že s Mitchellem máme v tomto bodě různé názory,“ přiznala nakonec, ač nerada. „Ale není tomu třeba přikládat až takový význam.“

„Tomu nevěřím.“

„Vždyt jsme ještě ani neměli čas si o tom v klidu promluvit, Lydie! Mitchell chce, abych byla šťastná. Nikdy by neudělal nic, čím bych mohla nějak strádat.“

Lydii se smutně usmála. „Ne, to by jistě neudělal..., určitě ne schválně. Jenže pod pojmem štěstí rozumí každý něco jiného. Pochybuju, že Mitchell ví, co pro tebe tvoje farma, partnerství s kapitánem Rourkem a obchod v Sydney znamenají.“

„To bych tedy ráda věděla, co to do tebe dnes vjelo!“ řekla Jesika zaskočeně. Najednou pocítila náznak zlosti. Věděla, že to s ní Lydia myslí jediné dobře. Avšak v těchto dnech, kdy se obávala o Mitchellův život, neměla náladu s ní diskutovat o tak podružných záležitostech jejich vztahu.

Lydii Jesičina poněkud nevrlá reakce neušla. Zaznamenala, že se její přítelkyně mračí. Jako by jí četla myšlenky, řekla: „Já vím, takové starosti ti teď připadají nesmyslné, protože se o něj bojíš...“

„Přesně tak, nesmyslné,“ poznamenala Jesika prudce. „Lámeš si hlavu drobnostmi, které jsou v téhle situaci doslova směšné. Vlastně bych si přála, aby to, cos zrovna řekla, byla moje jediná svízele. Bohužel mám strach z úplně jiných věcí. Nevím ani, kde touhle dobou vůbec je, jestli se mu útěk zdařil..., a kdy ho zase uvidím. Všechno ostatní je teď tak strašně nedůležité.“

Lydia se zdrženlivě usmála. „Kdyby to tak bylo, nebyla bys teď tady, na *New Hope*.“

„To je něco jiného,“ mínila Jesika. „Přece nemůžu složit ruce do klína a nechat všechno plynout. Z nicnedělání bych se zbláznila. Potřebuju práci, abych se rozptýlila. Abych nemusela neustále myslet na to, že určitě uplynou celé měsíce, než Mitchella zase uvidím. Při nejlepším...“

„Ne, není to jen o tom,“ namítla Lydia energicky. „Já chápu, že potřebuješ pracovat..., jenže tvoje starost o Mitchella, kterou s tebou sdílím, není jediným důvodem, není to dokonce ani hlavní důvod. Ano, to si troufám tvrdit.“

„Ty toho napovídáš,“ zabručela Jesika, „a já musím přiznat, že se mi většina z toho ani trochu nelíbí.“

Lydia se nedala zmást. „Vždycky jsi věděla, co chceš, a svým pocitům ses nikdy nepoddala. Naopak, pečlivě jsi sledovala věci, na kterých ti záleželo. K těm vždycky patřila tvoje práce, a samozřejmě tvoje děti. Proč ses vlastně nevrátila zpátky do Anglie, když jsi svobodná a máš na to?“

Jesika se podívala přes suché pole k řece Hawkesbury. „Protože se tahle země stala mou vlastí. Přišly tu na svět moje děti. Anglie by pro ně byla cizina.“ Možná ne tolik pro zasněnou Victorii, pomyslela si v duchu, ale docela určitě pro Edwarda. Život na farmě šestiletého chlapce naplňoval. Byl jím nadšený. Město rád neměl, a když už tam jednou za čas musel, nemohl se dočkat návratu na venkov. Sydney přitom bylo ve srovnání s Londýnem nebo jinými velkými městy v Anglii nudnou vesnicí. Edward byl po otci, rostl s půdou. Byl šťastný jen tehdy, když se mohl rozhlížet po polích a lukách. Po divoké, liduprázdné zemi s jejím nekonečným nebem.

Lydia ji vytrhla ze zamyšlení. „Jistě, tahle země je teď tvůj domov. Ale nezapomínej, že tím myslíš jeden velice konkrétní domov, *Seven Hills*.“

Jesika se zrovna natáhla pro konvici s čajem a uprostřed toho pohybu se zarazila. Otočila se k přítelkyni a zkoumavě na ni pohlédla. „Lydie, co přesně se mi snažíš říct?“ zeptala se. „Mám dojem, že máš něco na srdci. Znáš tě už dost dlouho, je mi to jasné. Tak už kolem toho přestaň kroužit a řekni, o co ti jde.“

Lydia jako by se zdráhala. Sčísila si pramen černých vlasů z čela. „Ne, mně se jen tak chtělo s tebou povídat. Je mi líto, jestli jsem se tě nějak dotkla,“ řekla a vyhnula se tím nejen Jesičině pohledu, ale i její otázce.

Jesika ji chytila za zápěstí. „Lydie! Já vím, že mi něco chceš říct. Tak ven s tím. Anebo snad chceš ohrozit naše přátelství?“

Lydia protáhla obličej. „Právě tomu chci předejít. Neměla jsem o tom vůbec začínat. Bylo to ode mě hloupé.“

„Naše přátelství přece nemůže nic zkalit, pokud jsme jedna ke druhé upřímná.“

„Jenže já myslím, že to, co mám na srdci, ty vůbec nechceš slyšet,“ obávala se Lydia. „Zrovna jsi to sama přiznala.“

„Vynasnažím se to unést,“ ujistila ji Jesika a usmála se na ni, aby ji konečně pohnula k řeči.

Lydia si vzdychla. „Jak chceš. Ale slib mi jedno, že mě necháš domluvit, než se do mě pustíš.“

„Poslouchám!“ naléhala Jesika.

Lydia se zhluboka nadechla. „Takže... Mluvily jsme o odevzdání a hluboké vášni, a já ti vyprávěla, že jsem s Georgem zažila nádherné období. Ty vzpomínky mi nikdo nevezme. Jenomže jsem taky udělala pár hořkých zkušeností, a tolik bych ti přála, aby sis tím nemusela projít taky. Mitchell Hamilton je...“

„Lydie, copak ty s tím nedáš pokoj? To můžeš opravdu ušetřit sobě i mně.“

„Krucinál, nech mě domluvit! Stejně vždycky uděláš, co budeš považovat za správné ty, tak se pár myšlenek kamarádky, co to s tebou myslí dobře, opravdu nemusíš obávat!“ reagovala Lydia temperamentně na Jesičino přerušování.

Jesika se musela usmát. Byly si v mnoha ohledech velmi podobné, ale co do temperamentu a hrdosti byly naprosto stejné. „Promiň. Vynasnažím se tě už nepřerušovat.“

„Za to bych ti byla vděčná,“ zabručela Lydia. Vůbec jí nepřipadalo snadné přítelkyni, které za tolik vděčila, říct opravdu naplno co si myslí. Na druhou stranu cítila jakousi zodpovědnost, že si nemůže své mínění ponechat pro sebe.

„Mitchell Hamilton je gentleman,“ navázala nit. „Je úspěšný svobodný osadník..., navíc je to velice přitažlivý muž. Ty říkáš, že tě miluje, a já ti to chci věřit. Ale z těch sedmi let, co už žijeme v kolonii, jsi s ním – jak jsi sama řekla – prožila jen několik málo týdnů. Ano, já vím, co chceš říct, Je-

siko. Byly to nádherné týdny, které ve vás vyvolaly přesvědčení, že jste jeden pro druhého určení.“

„Ano, to jsme!“

Lydia se na ni vážně podívala. „Láska a vášeň jsou jedna věc. Společně něco budovat, společně sledovat cíle, které jsou důležité pro oba, aniž by při tom láska a vášeň hrály podružnou roli, je něco docela jiného... Kdo by to mohl posoudit líp než já? Možná řekneš, že jsem se zbláznila, má milá přítelkyně, ale já nevěřím, že bys s Mitchellem mohla být šťastná. Moment! Nech mě domluvit! Jeho hrdost nikdy nedopustí, abys jakožto jeho manželka dál udávala tón na *Seven Hills*, abys plánovala výdělečné obchody s kapitánem Rourkem, ani abys v Sydney rozšiřovala prodej látek a koloniálního zboží, jak sis to předsevzala. At tě miluje, jak chce, nic to nezmění na tom, že od tebe bude očekávat chování manželky. Takové chování, jaké muž v postavení Mitchella Hamiltona od manželky zkrátka může očekávat. Nejspíš nebude naléhat, abys farmu a podíly na obchodech prodala. Nicméně jeho hrdost a jeho sebevědomí těžko dopustí, aby ses svým obchodům nadále věnovala, protože by pak byl ve společnosti pro smích.“

„Lydie!“

„Mě opravdu mrzí, že ti musím ubližovat, ale přesně taková je pravda,“ pokračovala Lydia. „Sama víš, že se nenosí, aby se žena vměšovala do mužského obchodování, a aby se snažila mužům konkurovat.“

„To už jsem přece dávno dokázala. Mitchell moje úspěchy obdivuje!“ prohlásila Jesika hrdě.

„Ráda věřím. Dokud nebudeš jeho ženou. Po svatbě však bude trvat na tom, abys s tím přestala. Teď svobodné osadníky fakt, že se jim ženská jako ty vyrovná, totiž zas až tolik neruší. Je tu sice dost takových, co ti úspěch závidí a raději by tě viděli zkrachovat, ale takové poměry existují dost často i mezi muži. Jsi něco jako exot, jsi emancipistka, která to dost daleko dotáhla, která se dokázala prosadit mezi šikovnými obchodníky. Ale to se změní, jakmile se staneš ženou svobodného osadníka. Pak tě najednou budou měřit docela jiným metrem. A nejen oni, ti ostatní. I Mitchell sám.“

„Tomu nevěřím!“ protestovala Jesika podrážděně.

„Nemůžeš tomu věřit nebo nechceš?“ zeptala se Lydia klidně. Nečekala na odpověď a pokračovala. „Možná by i sebral dost sil – a jistě má na to charakter –, aby se dokázal vyrovnat s ostudou a odsouzením společnosti, aby se dokázal přenést přesto, že se mu budou lidi vyhýbat a považovat ho za

slabocha, který není s to zkrotit ženskou a přinutit ji chovat se spořádaně – podle jejich měřítek. Je dokonce možné, že Mitchell bude až natolik silný a výjimečný muž, aby se tím nenechal vyvést z míry. Ale co nepřekousne zcela určitě, je to, že ve tvém životě existuje něco, co pro tebe znamená víc než všechno ostatní. A sice láska ke tvé půdě, k farmě, kterou od tebe jednou jako kvetoucí podnik převezme Edward, ačkoli si dovedu představit, že budeš schopná i v pokročilém věku na *Seven Hills* vládnout pevnou rukou. Tak to přeče je, ne že ne. Anebo jsem se snad v některém bodě zmýlila? Pověz...“

Jesika se na ni dotčeně dívala. „Nemám k tomu co dodat,“ prohlásila nevykykle úsečně. „Ty víš, co pro mě *Seven Hills* znamená...“

„Ano, to vím velmi dobře. Jen se ptám, jestli to ví i Mitchell,“ namítna jemně Lydia.

„Nikdy by po mně nechtěl, abych se své farmy vzdala!“ prohlásila Jesika.

„To jsem netvrdila. Otázka, kterou by sis měla položit, zní jinak: Bude ochotný s tebou nejen žít na *Seven Hills*, ale navíc i bez omezení akceptovat, že tu rozhoduješ ty?“

„Přece můžeme všechno probírat spolu. Mitchell je sám přece úspěšný farmář.“

„Probírat spolu, jistě. Ale nakonec je to vždycky jeden, kdo rozhoduje. Jeden musí mít poslední slovo, a to nejen v krizových situacích.“

Jesika si kousala rty. „Uznávám, že to možná bude obtížné,“ připustila neochotně. Bylo jí zatěžko nedat najevo, jak moc ji to znejistělo. „Ano, docela jistě to bude obtížné. Ale my se milujeme. Najdeme cestu, jak se s tím vypořádat. O tom jsem skálopevně přesvědčená!“

„Existuje mnoho druhů lásky,“ řekla Lydia s podivným podtónem.

„Co tím chceš říct?“

„Mitchell není jediný muž, který tě miluje, a který je tvé lásky hodný,“ řekla Lydia opatrně.

Jesika se zamračila. „O kom to mluvíš?“

„O Ianu McIntoshovi.“

Jesika zalapala po dechu a podívala se na přítelkyni, jako by pochybovala o její příčetnosti. „Lydie, já myslím, že to už vážně stačí,“ řekla po chvíli. „Opravdu bychom rozhovor na tohle... téma... měly ukončit.“

„A proč? Je ti to snad nepřijemné?“

„Nepříjemné? Proč by mi to mělo být nepříjemné?“ opáčila Jesika rozrušeně.

„To se ptej sama sebe, Jesiko,“ řekla Lydia klidně. „Já si nejsem vědoma ničeho, čím bych tě tak rozčilila.“

Jesika s překvapením zjistila, že ji to skutečně rozčililo, a to ji teď naprosto vykojelo. Jak se mohla na svou přítelkyni, která to s ní rozhodně myslela dobře, tak hrubě obořit? Jediné vysvětlení, které ji napadalo, bylo, že se Lydia strefila do nervu, o jehož citlivosti sama ještě nevěděla. To bylo na celé té věci nejděsivější.

Musí se sebrat... „Možná dneska není zrovna můj den. Ale to s Ianem je opravdu hodně mimo...“

„Rozhodně není,“ trvala na svém Lydia. „Ian tě obdivuje, a Ian tě miluje.“ Řekla to tónem, kterým se vyslovují jasná fakta.

„Copak se ti začal svěřovat?“ podotkla Jesika posměšně. Snažila se skrýt rostoucí rozpaky.

„Nezačal. Ale ani nepotřebuje. K tomu, aby člověk poznal, že muž ženu miluje, stačí ho pozorně sledovat. Ian sice není muž, kterého lze snadno prokouknout, ale ať má sám sebe pod kontrolou, jak chce, a ať své city za každou cenu skrývá, vždycky se mu to nepodaří. Příznávám, že jsem ho v poslední době pozorovala velmi pozorně. Viděla jsem, jak se na tebe dívá. Ian McIntosh tě miluje, o tom není pochyb. Miluje tě hluboce, Jesiko, a já si jsem jistá, že už velmi dlouho.“

Jesika se už už nadechovala k nějaké ostré poznámce, ale najednou si vzpomněla na slavnost, kterou vloni uspořádala pro sousedy a přátele od Hawkesbury. Vzpomněla si na slova Sary Stuartové, velmi rezolutní farmářské ženy s prošedivělými vlasy. Sara Stuartová jí řekla téměř totéž, co právě pronesla Lydia. Jesika slovům stárnoucí farmářky tenkrát nepřikládala žádný velký význam. Vždycky věděla, že ji má Ian McIntosh opravdu rád, a že ji respektuje. S tím se nikdy neskrýval, a ji to naplňovalo radostí, byla na to hrdá. Proto si byla jistá, že Sara Stuartová jen poněkud přecenila správčovo chování. Na její výrok se Jesika tenkrát jen usmála a dál se jím nezabývala. Odsunula jej stranou a zapomněla. Až do této chvíle.

Najednou znejistěla. „Ianovi vděčím za tolik, Lydie. Bez něj by spousta věcí byla úplně jinak,“ odpověděla zdrženlivě a pečlivě vážila slova. „Oblíbila jsem si ho, a jsem si jistá, že mě má rád i on, a že se na jeho vstřícnost mohu absolutně spolehnout...“

„Není to jen vstřícnost. Je to mnohem víc, Jesiko. Miluje tě,“ přerušila ji Lydia, a její hlas teď zněl poněkud netrpělivě.

„Bože, Ian byl důvěrníkem mého muže, byl jeho nejlepší přítel! Steve by za něj dal ruku do ohně!“ odpověděla Jesika důrazně.

Lydia jí položila ruku na paži. „Já jsem jenom řekla, že tě miluje, Jesiko. Ne, že chtěl podvádět tvého muže. Je to čestný člověk. Ale to nic nemění na jeho citech vůči tobě.“

Jesika se najednou cítila tak bezmezně unavená... Nebylo to tvrdou prací na poli. Připadala si naprosto vyčerpaná. „Ian je skvělý člověk, Lydie, a já si ho velice vážím a mám ho opravdu ráda. Nevím, co přesně cítí on vůči mně. Vlastně to ani vědět nechci, pokud smím být upřímná. Protože muž, kterého miluju, se jmenuje Mitchell.“

Lydia se zvedla, jako by chtěla Jesiku uklidnit a naznačit jí, že ji teď nechá na pokoji. „Rozumím ti, a věř mi, že nikomu na světě nepřeju tolik štěstí jako tobě. Opravdu sis to zasloužila, Bůh to ví. Jen proto jsem se vůbec opovážila mluvit s tebou naprosto otevřeně, i když jde o tolik soukromé záležitosti, po kterých nikomu, ani mně, nic není,“ řekla tiše, ale důrazně. „Sama bych si přála moct věřit v radostnou budoucnost pro tebe a Mitchella. Jenže na tu nedojde. Protože tady nejde jen o lásku a vášnivou oddanost, ale taky o sílu a vytrvalost, kterou budeš potřebovat. Tohle všechno ti dovede dát jen muž, který tě miluje takovou, jaká jsi, a který tuhle zemi miluje stejně zaníceně jako tvé tělo. Znáám jen jednoho muže, který tohle splňuje – a tím je Ian McIntosh.“ Po těch slovech Lydia odešla, protože na odpověď už čekat nepotřebovala. Věděla, že žádnou nedostane.

Jesika tu u rozvrzaného stolu pod krátkou stříškou verandy chvíli seděla jako ochrnutá. Nevnímala hrdelní smích mužů, kteří se natáhli na zem pod stromem a teď se čímsi bavili. Ještě pořád jí v uších zněl hlas přítelkyně, její jasná, důrazná slova, provázená soucitem a starostí. To, co jí tu Lydia pěkně zpřímá pověděla, se jí hluboce dotklo.

Úplně jí to vykojilo. Lydia se v přesvědčení, že k ní Ian McIntosh cítí podstatně víc než jen respekt a přátelské sympatie, aniž to tuší, shodla s míněním Sary Stuartové. Jesice Ian rozhodně nebyl lhostejný, naopak. A proto ji to poznání velmi zasáhlo. Pokud tomu tak opravdu je, a Ian se vskrytu souží láskou k ní, zůstane tento cit nenaplněný, ať je to sebevíc bolestné. Jesičina láska platí jinému muži.

Ne, co se Iana McIntoshe a jeho skrývaných citů týče, necítila se Jesika ani v nejmenším zneklidněná, bylo jí z toho smutno. Nechtěla být příčinou bolesti, kterou nemůže utišit. Může jen doufat, že se Sara s Lydií mýlí. Pokud ovšem mají pravdu, nedá se nic dělat. Ian se s tím jistě vypořádá, a nikdy nedopustí, aby tím jejich vztah jakkoli trpěl. Ta myšlenka zmírnila starost. Ian McIntosh pro ni totiž patří k *Seven Hills*, stejně jako sem patří ona.

Bože, dej aby se obě zmýlily..., anebo že se z toho Ian co nejrychleji dostane. Zaslouží si lásku opětovanou, pomyslela si Jesika upřímně.

Lydia se jí ovšem dotkla ještě v jiné věci. Neomylně se dotkla velice citlivého bodu. Otevřeně a bez příkras promluvila o něčem, co se Jesika sama snažila ignorovat. Snad jí to nepřipadalo důležité. Spíše však měla strach se těm otázkám, které Lydia vyslovila, věnovat. Ať je to jakkoli, teď pochopila, že nebylo správné o tom s Mitchellem nemluvit, dokud na to byl čas. Teď ji bude nejistota trápit jako bolestivý vřed, který se ne a ne vyléčit.

Zachoval by se Mitchell opravdu tak, jak Lydia předpověděla? Očekává, že se všeho vzdá – všeho, pro co tak tvrdě pracovala a za co platila krví a potem?

Ovšem, miluje Mitchella Hamiltona. Touží po něm každým coulem svého těla, jež opětuje jeho opojnou vášeň a něžnost se stejně bouřlivou oddaností. V jeho náručí našla štěstí, o jakém dosud ani nespila. Netušila vůbec, že existuje.

Ano, miluje ho bezpodmínečně.

Ale zná ho vůbec?

Kdo vlastně je Mitchell Hamilton? Kdo je tenhle cizí muž, jemuž platí její láska?

Co o něm vlastně ví? Co ví o jeho původu? O jeho životě před plavbou do Nového Jižního Walesu? O tom, co očekává od života, a co od své manželky?

Tolik otázek, pramálo odpovědí.

UVĚDOMILA SI, že se potřebuje protáhnout. Rychle vstala, přešla prašný dvůr, a za stodolou se vydala po písčité pěšině, vedoucí ke břehu Hawkesbury. Vzduch nad vyprahlou půdou se jen tetelil a stísňující vedro se málem dalo krájet, Jesika šla přesto čím dál rychleji. Poslední úsek běžela, jako by byla před něčím na útěku. Vyčerpaně se pak celá zpocená posadila do ježaté trávy na břehu. Vyplašila ještěřku, která se vyhrívala na plochem kameni.

Ta se rychle schovala mezi staré kořeny, léty na slunci docela vybledlé, až jejich dřevo vypadalo jako posolené.

Přitáhla si nohy k tělu, položila si hlavu na kolena a dala se do tichounkého pláče. Ani si neuvědomovala, že pláče.

O deset minut později ji tam tak našla Lydia. Opatrně přistoupila blíž. Sedla si k Jesice do trávy a položila jí ruku kolem ramen. Jesika se toho doteku vůbec nelekla, jako by tušila, že sem za ní Lydia přijde.